

„Όχι; Καὶ δὲν ἀποφεύγεις οὔτε ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου ὑπάρχει πολὺ φῶς — ὅπως εἰς τοὺς δημοσίους περιπάτους —“

„Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.“

„Πολὺ καλὰ. Τότε λοιπὸν φέρε με εἰς τὸ Boulevard des Italiens.“

Ἡ Ἑλλὶς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν μου μὲ τὸ ἄκρον τῆς μακρᾶς χειρὶδος, ἣτις ἐκρέματο πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τοῦ ὤμου τῆς. Ἀμέσως μὲ περιέκλυψε ἰδιάζων τις ὑπόλευκος ἀτμὸς καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἀναπνέω τὴν ναρκωτικὴν ὀσμὴν τοῦ μήκωνος. Τὰ πάντα ἠφανίσθησαν κύκλω μου — σκότος, παντελῆς ἠρεμία ἐπεκράτει· ἀπώλεσα σχεδὸν πᾶσαν αἰσθησίν. Μόλις ἠσθάνομην εἰσέτι ὅτι ἔζω καὶ ὁ περιορισμὸς οὗτος τῆς αἰσθησέως μου δὲν μοὶ ἦτο οὔτε κἀν δυσάρεστος.

Αἰφνης ὁ ἀτμὸς ἐγένετο ἄφαντος. Ἡ Ἑλλίς ἀφῆρεσε τὴν χειρὶδα τῆς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου — καὶ ὑποκάτω μου εἶδον ἄπειρον πλῆθος μεγάλων οἰκοδομημάτων — διαυγῆς λάμπις, κινήσεις καὶ θόρυβος ἀνῆρχοντο πρὸς με. Ἡμεθεὶς εἰς Παρισίους.

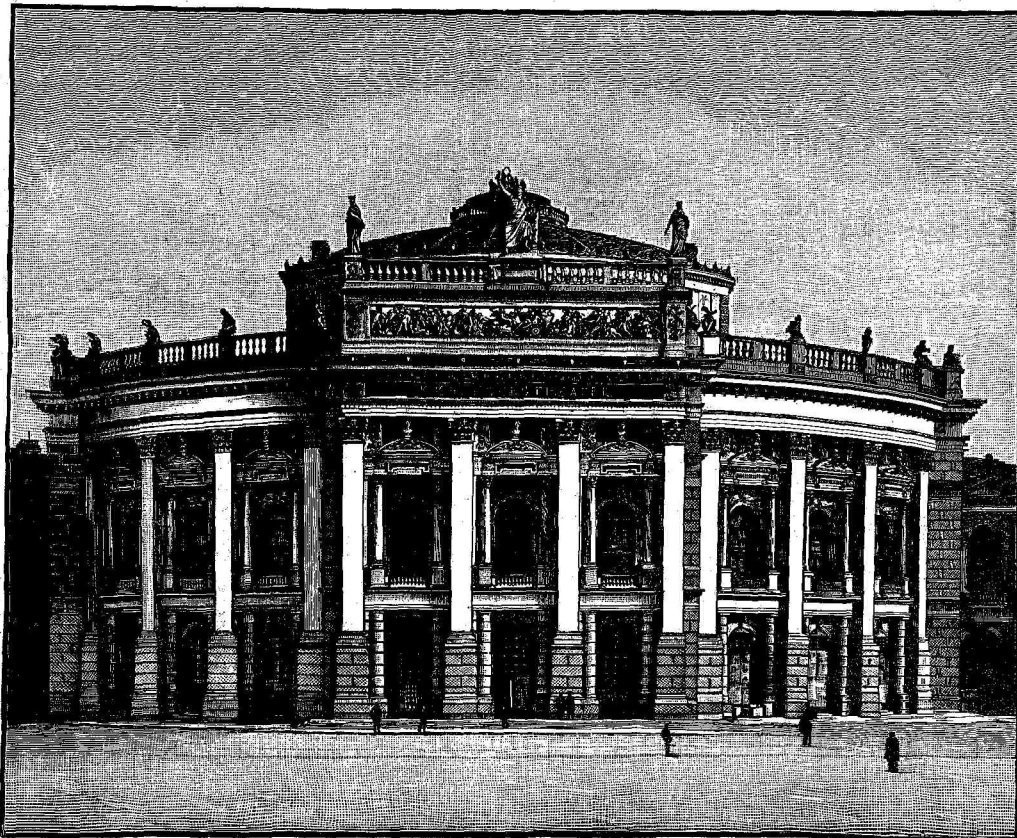
ΙΘ'.

Εἶχον ἐπισκεφθῆ πρότερόν ποτε τοὺς Παρισίους, καὶ διὰ τοῦτο

ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἔφερον ἡ Ἑλλίς. Ἦτο ὁ κήπος des Tuileries μὲ τὰς παλαιὰς καστανέας του, τὰς σιδηρᾶς του κιγκλίδας, τὰς ὀχυρωτικὰς τάφρους του καὶ μὲ τοὺς ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ὁμοίους τοῖς ζώοις ζουάβους, οἵτινες ἐφρούρουν. Διέβημεν ἔμπροσθεν τοῦ παλατίου, παρὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Rochus, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς ὁποίας ὁ πρῶτος Ναπολέων κατὰ πρώτην φοράν ἔχυσε γαλλικὸν αἷμα, καὶ ἐφθάσαμεν πρὸς τὸ Boulevard des Italiens, ὅπου ὁ ἀνεψιός, ὁ τρίτος Ναπολέων, ἐμμύθη τὸ παράδειγμα τοῦ θεοῦ του. Μέγα πλῆθος ἀνθρώπων, νεαροὶ καὶ γηραλέοι ματαίωσχοι τριοῦται, κύριοι καὶ κυρία ἐν κομφοστάταις στολαῖς συνωστίζοντο ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων. Πολυτελέστατα καὶ μεγαλοπρεπῶς ἠΰτρειψιμένα ξενοδοχεῖα καὶ καφενεῖα ἐλαμπον ἀπαστράπτοντα ἀπλετον φῶς λύχνων καὶ κηρίων. Λεωφορεῖα, ἄμαξαι, ὀχήματα παντὸς

εἶδους ἔτρεχον ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ὅπου δῆποτε καὶ ἂν ἔστρεφον τὸ βλέμμα — πανταχοῦ ζῶή, πανταχοῦ φῶς καὶ λάμπις. Καὶ ἐν τούτοις — παράδοξον — οὐδεμίαν ἠσθάνομην ἐπιθυμίαν νὰ ἐγκαταλίπω τὸ καθαρὸν καὶ αἰθέριον ὕψος μου καὶ νὰ πλησιάσω εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην μυρμηκίαν. Μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνῆρχετο πρὸς με ἐρυθρὸς τις, θερμὸς, βαρὺς καὶ δυσώδης ἀτμὸς ἐκ τοῦ συμπεπυκνωμένου ἐκείνου πλῆθους. Ἐδίσταζον, δὲν εἴξευρον τί νὰ ἀποφασίσω. Αἰφνης εἰσέδυσεν εἰς τὸ οὖς μου διαπεραστικὴ καὶ ξηρὰ, ὡς νὰ συνεκρούοντο σιδηραὶ βράβδοι πρὸς ἀλλήλας, ἡ φωνὴ φαυλοβίου γυναικοῦ τῶν τριοῦδων. Ἡ φωνὴ αὕτη προσέβαλλε καὶ ἐκέντει τὸ οὖς μου, ὡς τὸ κέντρον φαρμακεροῦ ζωῦφιου. Ἀμέσως διέκρινα ἔμπροσθέν μου ἀτενές, ἰσχνόν, ὀστῶδες Παρισια-

νὸν πρόσωπον, μὲ λευκὸν καὶ ἐρυθρὸν χρῶμα ἐψιμυθιωμένον, μὲ ἀσελγῆ βλέμματα, μὲ ἀχμηρὰν κόμην, μὲ γαμφοὺς ὄνυχας καὶ μὲ ἄμορφον κρινολίθον. Ἀκολούθως εἶδον ἐνώπιόν μου ἓνα ἐκ τῶν ἀγαπητῶν συμπατριωτῶν μου, κτηματίαν νεωστὶ ἀφικόμενον εἰς Παρισίους, ὅστις ἠκολούθει τὸ γύναιον ἐκεῖνο. Ἐφантаζόμην πῶς θὰ ἐζήτην ἀνα-

ΤΟ ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΗΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

λύψην τὴν ἀμηχανίαν του μὲ τοὺς βαναύσους τρόπους του, πῶς εἰς τὴν ὁμίλιαν του θὰ ἐτραυλίζε προσπαθῶν κατ' ὅλα νὰ μιμηθῆ τοῦ ὑπηρετάς τῶν ξενοδοχείων, πῶς θὰ ἔτρεχε τῆδε κακίσει ὡς πολυάσχολος καὶ ποίας βλακίας θὰ ἔλεγε — καταληφθεὶς ὑπὸ βαθυτάτης ἀηδίας καὶ σιχασίας, ἔλεγον κατ' ἑμαυτόν: „Ἐδῶ ἡ Ἑλλίς δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ γείνη ζηλότυπος.“

Ἐν τῷ μεταξύ κατηρχόμεθα βραδέως, ὡς παρετήρησα. Οἱ Παρίσιοι μὲ τὸν θόρυβόν των, μὲ τὴν πυκνὴν καὶ ἀκάθαρτον ἀτμοσφαιρὰν των ἤρχοντο ὀλονὲν πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς.

„Στάσου!“ εἶπον εἰς τὴν Ἑλλίαν. „Δὲν εὐρίσκεις, ὅτι ἡ ἀτμοσφαιρὰ ἐδῶ εἶναι πνιγηρὰ;“

„Σὺ δ' ἴδιος ἠθέλες νὰ σὲ φέρω εἰς Παρισίους.“

(ἔπεται συνέχεια.)